

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

De incarnatione - Cod. Ettenheim-Münster 216

Aubry, J. P.

[S.l.], 1713

Quaestio 5ta

[urn:nbn:de:bsz:31-122286](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-122286)

De fine Incarnatiois

Quaestio ~~1~~ 2^a

1. Explicata Incarnatiois possibilitate, existenti
 convenientia ac necessitate quoniam facimus ad eundem causam
 explicandas, inter quas cum una saltem in intentione morantis
 sit causa finalis, de hac in ista quaestione agemus quoniam in ista
 intelligendum est, quasi respectu Dei aliquid creatur propter
 finis Deum ad sui perfectionem ^{morantis} habere queat, cum ipse
 verum omnium causa et finis sit ac propter hoc ipsum operetur
 omnia quaecumque fuerint sapienter et ordinate disposita, unquam
 velut medium ad alteramquam finem ordinat, hinc illud patet quod
 et ad id quod Deus in carne dicitur aliquid intendit Incarnatiois
 quasi finis et causa finalis vocari

Articulus 1us

Quenam sit causa finalis adequata Incarnatiois

2. Dicendum causa finalis adequata Incarnatiois est comprehensio
 et illis omnibus bonis per se amabilibus, quae occasione Incarnatiois
 obtineantur et a Deo providebantur ista causa. Ratio est quia Deus
 propter omnia sua opera intendit omnia bona, quae a illis proveniunt
 et cultura, negotiaque bona in universo dabit et accedens ac propter
 illius intentionem: quod est per Incarnatioem, quod omnium divinorum

Operum praesentium est, interit omnia bona illa, quae ex causa inventura
 esse praevidebat, necque complectatur de his omnibus est causa finalis adaequata
 praesentibus, singula vero non causa illa finalis in adaequata illa.
 Porro illa bona si maxime possunt ad quae lapsus praecipue reduci
 quod scilicet quae deus edo quae christi, & quae hinc ceteros
 quod deum eorum quae angelos concernunt ad una lapsus spectat
 multiplex divina gloria ascendentium, dum per incarnationem praecipue
 illius perfectiones nimirum virum quantum eluxerunt omnipotentia
 rpe, sapientia, iustitia, misericordia & quae cognoscit in ipsa
 christi humanitatis in hominibus ceteris angelisque ingens amor, affinis
 amor laus veneratio atque adeo essentia gloria christi ad una lapsus
 spectant tum bona ipsi humani christi inflata unionis rpe, hypostatica
 gratia sanctificationis habitus virtutum infusarum. Ceterum beatorum
 tum em essentia, qualia est Redemptio exaltatio nominis
 ad ista spectat Redemptio nostra tum a peccato tum a diabolo
 tyrannide. Cuius gratia subditis. Ceterum sanctificatio nostra. Item
 Magisterium dum doctrina sua nos et exemplo ad omnia virtute
 instabit, viamque monstravit ad salutem, quod nobis sua
 reservavit, item adiutorium per quod gratia sua influant, deum
 patrem suum, quod apud patrem pro nobis interponit, aliorum
 plurima. ad ista lapsus pertinet in eundem ipsam angelis tum
 hominibus beatis ac in imis tum christi eius SS. Matris gloriam
 et sollem em gratia iisdem angelis per christi merita collata. &
 Et ista quidem sunt finis qui per incarnationem operis ante christum
 est deus ipse. Edo christi, seu suam manus ipsius ista hominibus
 reliquit. quod angelis, quia in horum omnium gratia facta est
 incarnationis si quidem non ordine ut finis tum pro christum

Et ultimatq' illiq' fuerit Deus, qui ubi seipsum super omnia
diligat, ita omnino à se distincta primario ac ultimatò operat
p' se seipsum. operans finis cui è Christus, ut pote p' se
summo dilecto. & h'ois et inter hos maxime. Sei Mater
electi quoq' p'ra nobis et sanctiores era mirans sanctis
quia digni à Deo magis amati. q' deum Angeli.

Est q' ipso Christus erat p' amorem amabilis p' se seipsum, q'ò amari
im debet p' se seipsum, nec fuit q' conueniens ut ordinaret
ad alium finem mirans bonum, adeoq' n' benedictio, q'ò finis
qui p'cedens h'ic est Christus fuerit. Recipiens ac salu' nostra.
Et dicit: con quo ad alterum membrum, q'ò n' fuit q' conueniens
ad Christum illud ordinaret ad alium finem mirans bonum
con: n' fuit q' conueniens ut ordinaret ad alium finem h'ic
im amaret, ut finis ac rase. p' se seipsum. Conueniens enim
è ut unumq'q' à Deo amet p' se tota amabilitate quod
adeoq' si aliquid est una amabilitate in rase finis p' se
p'ua p'fectione absoluta, habere in rase medi p' se p'fectionem
respectiva, et amari n' illud ut finis, et om' ut media, atq'
de facto h'ic ita à Deo è amata indicat. Scriptura, sic
enim Mathei 3. ait pater de Christo, hic è filius meus dilectus
in quo mihi bene complacuit. Ioan. vero 3. sic Deus dilexit
munda ut filium suum unigenitum daret, ut omnis qui credit
in ipso n' pereat, sed habeat vitam æterna. mo' loci indicat
q'ò Christus amet à Deo rase et ut finis. Et lo' loco indicat
q'ò p' se nos amet.

Et sic si finis plus amat quam media, iuxta illud per quod unum
 quod est tale et illud magis tale, quod si est quod fuit medium respectu
 nostra salutis magis amat finem quam medium, quod est absurdum.
 Con: con: finis amat magis quam media, quae praecise habet
 rationem medium et solus ut talis amat. Con: finis amat magis
 quam media illa, quae non illud habet rationem medium, sed simul
 in amat quia sui ac finis nego aut.

art. 2. d. 9

An remedium peccati fuerit finis hinc
 quo non, ita nempe ut Christus non venisset
 si homo non peccasset?

Inter alios Incarnationis fines ut ante dictum est hinc
 Redemptio nostra. hinc Celebris ordo abroveris
 an redemptio fuerit incarnationis finis promerit, si vel talis finis
 quo non, ita ut si homo non peccasset, haec Redemptio, egeret,
 Deus non misisset Christum: an vero fuerit hinc finis ut
 si vel talis, ut licet hic finis advenisset, hoc non peccasset
 si Christus venisset ob alios fines: Christum nihilominus venturum
 fuisse beatus cum doctore suo populi scolista, ac multi
 ex nostris Auctoribus si fuisse venturum docet hinc sanctus
 Thomas quae in art. 3: Cum omnia sua schola, quem ex
 nostris sequitur Gasquet, hinc aliis plurimi cum Comu
 videtur Ceterorum quoque theologorum.

Recurrendum est ad remedium peccati fuit Incarnationis causa
 finalis hinc quae non, adeoque Christus non venisset si homo non peccasset.

Huc spectat qd ex symbolo Con. Nycani in clausa recitat
 qui pter nos hoies et pter populi salutem descendit de Calis
 et in carnate e. hae autem et alia conplura satis indicant
 Repetunt peccati quippe qd n' repitit illud qd inuenit per tale
 sine quo n' venisset Chriq, quamvis enim scriptura plurimos
 quosq' dicit inuol. s'q' nostra p'ntentione, les'p'noni' delectat
 Chri' clarificat. hi' h' dicitur fuere et uoluit et conca
 Cum sine nostra Redemptio. nec e' satis credibile
 nobis cum sine pro Calis ac in eo delectat et Miseri
 Cordia sua adeo frequenter commentatur quippe. p' illud dario
 et ex occasione p'ntis ad nos redimendos in carne p'p'abili
 Calis delapsus est. Certe p' q' quippe Chri' hanc
 ueritas et uana gloria minime cupit. Cupit a' uerica
 caritate liberat' Constantinopolin uenisset, atq' ut amica sua
 caritas demonstrat, p' q' et absolute protestant' p'
 n' eorum qui libertate gaudent, p' captiuorum q' ad uenisse
 nec alid Cal' afferret, nisi qua cum tali Redemptio
 est coeca, nemo n' crederet, eam sine p'ntia et finale
 p'ie qua alioquin n' uenisset.

Quod ali: ostendit ex testimonio S. patrum, qui allata supra
 scriptura legitima n' aliter uolunt, atq' ob. Ita Costen
 negant Chri' quippe uenturus p' peccatum quippe. p'
 Crigeny homil. 24. in numero, ait: pone, n' quippe peccatum
 n' uenisset fuerat q' hinc p' agnus fieri d' n' uenisset ho
 q' erat a' uenisset p' uenisset. S. Athanasius p' m. 3. q' h' a
 arianos. delectat uenisset h' uenisset h' uenisset h' uenisset
 uenisset, qua p' uenisset h' uenisset h' uenisset h' uenisset
 n' igit' p' uenisset p' uenisset h' uenisset h' uenisset
 uenisset ad uenisset.

S. Gregorius Nahan cetero oratio qd. quae antequam
 a Deo sit nos suscepta ead. respicit. effectus ut nobis
 sal. pararet. quid enim aliud ead. offerri pot. q. Chry
 sostomus homil. in Genesim: qd. nihil aliud panis vidit
 nostra carne et alia huan. sustinuit, nisi ut nos obnoxios
 et peccatis liberaret. q. Hieronymus lib. 5. aduersus
 hereses Cap. 124. si n. haberet caro saluari, nequaquam
 verbum factus esset caro. q. Ambrosius lib. de Incarnat. Cap. 6.
 nam quae erat ead. incarnatio nisi ut caro quae peccaverat
 redimeretur. S. Augustinus sermo. 4. de verbis Ap. 1. venit
 filius hois quare. Saluum facere qd. peccaverat. qd. pro
 a peccatis, filius hois n. veniret. q. Leo Magnus sermo. 3.
 in pentecoste. si enim hoc ad imagine dei qd. in
 sua honore sua mansisset, creator mundi. Creacionem
 ferret. q. Gregorius Magnus lib. 9. Cap. 1. in iuan. lib. 1.
 Regu. si qd. pro peccatis venisset, si peccata deceret, non
 venire n. oporteret. plura adhuc alia ac mag. laud.
 testimonia afferunt. Auctores, quib. credidit. ead. cat. d. in
 consensu, quae in hysno ead. ubi qd. leuata. foetibus
 canit, ore n. respicit. hoc peccatis, qd. ead. morte debet. e.
 o felix culpa quae tale ac huius meritis habere qd. ap. 1.
 ea quib. annis. huius manifestum e. adducta, e. plura testimonia
 a patribus consensu. sumpt. accepta. ut in de. pro. cui. consensu.
 huius ita veritas in peccatis respicitur, ut si hoc n. d. d. d. d. d. d. d.
 ille advenisset. Cum igitur scriptura iuxta ead. consensu. patrum
 interpretari intelligit a. reddentibus imbecillis, haec ante
 a patribus in nostra ead. sensu. accipit. nostra senia
 seu scriptura q. qd. minor preferenda e. qd. maior.

Sed est ad verum Cetera scripturae ac patrum loqui de adventu
 Christi in carne passibili. Ita ut nulla querit hinc causa suspensio
 Cur passibilis humanitas induerit: si tamen negro, Petri
 alius habuisse sine corpore, ipse ipsa per gloria et hinc
 mysterium excellentia Christi dignitas cum omni mundi perfectione
 sanctificatione, Regnerent exemplum et ob que sine tam non
 passiva. Sicut enim a peccato nefas est in corpore passibili
 in presentis dicere missa est.

11.

Sed hanc expositionem esse violentam nemo non videt, et hinc quia est
 pro, ubi nihil efficacius obstat scripturae et patrum in hanc
 partem plano et non alieno ac restricto exponere tenemur, nihil
 ante efficaciter obstat, et objectionibus palam quod
 Contra est idem patrum verba loqui, quod quia fieri potest verba sunt intelligi.
 Contra est istis, cum scriptura et patres toties de fine incarnationis
 loquuntur, talis credibile non est per loqui de fine rebus in qua
 imario, ob que Christus in abstracto tanto nihilominus
 venisset, cum tamen in ad fidelium recta instructione et Christi
 deique gloria pertraheret, unde quia est istis, quia sequitur
 patres per restrictiones mentales tam verba absolute
 ac sine exceptione loqui, ubi facile in distinguere poterant induisse
 fidelis erroris, quo existimarent, eam quippe causam
 quo existimarent, eam quippe causam suspensio incarnationis, hinc
 enim de Christo ante mortem absolute dixerunt eam non habuisse carnem
 subintelligendo impassibile, et post mortem subintelligendo passibile, ne mo-
 no videt eam mentis restrictione usum, quod ante alium quod scripturae
 pro absolute dixerunt eam origine, absente peccato, sine
 Christi mansurum, quod orat Deus verbum.

Vel cum Athar: Carne n' venturum? & cum Hieronimo Verbum
 nequaquam Carne factum iri: et cum Augustino filius
 hominis n' venturum, et cum Leone Creatore mundi: Creatura
 n' futurum? et cum dicitur quod alia quippe cad' cur venient
 contra e' ista quodammodo non ee negligantibus, qua
 negat oia post se, adeoque n' solum modo, sed in incarnationis
 propria regardat patrem, qui cum n' venturum ee dixerunt,
 nisi peccatum praecessisset, si quis enim dicat, postea hodie in
 bellas n' venisse, a solus negare censet. et postea n' venisse
 cum Calano et aliam. et negare censet absolute
 se venisse ad scholas, adeoque falsa simpliciter e' assertio
 si revera fuit in schola licet sine Calano et aliam.
 Contra e' bonum dicitur. haec multa bene aperta ac in iis sententia
 s. patrum testimonia a sensu proprio detrahuntur licet in
 aliena, et inde effingere restrictiones mentales, lamprobatas,
 et quinquae angulis ex inde pluri plerumq' solent, utiqz
 dicitur. dicitur tamen aliquo usum restrictione mentali, ut quodammodo
 dicitur: vos ascendite ad dies saeculorum, ego autem n' ascendi
 manifeste scilicet et cum discipulis: non postea quasi in
 culta ascendit. pro em in iusta nos sancti patres habet restrictionem
 ut usi, ut cum fluxu illorum aperant, nulla quippe alia cad'
 incarnationis, cum in nobis em' sententibus quibus remedium generati
 n' fuisse cad' principale adequata, sed fuisse adhuc alios quos.
 Contra epim e' quia qd' dicitur loquens tunc de a personis
 manifeste et cum discipulis, colligi poterat de discipulis, non
 ut cum ipsis ascenderet, utebant discipuli, utqz hoc quid
 factum se ee negavit.

121.

Et hoc apparet quod scilicet cum tali restrictione locutus sit, veritas
 est aliter. Cum scriptura testetur, quod deus Christus ascendit
 in caelum. Quis autem quod patres dixerunt, nulla alia finis
 Causa peccatorum nisi remedium peccati, per hoc non negaverunt
 aliter ad hunc esse Causa angelorum, et cum peccati remedio locutus
 fuerit sicut aliter nescit se eo, quod in d. aliter, ubi et scriptura
 praeter hanc rationem postea aliter quoque Causa peccatorum adduxerunt.
 Et vero quod idem, cum toties ac tam explicitis verbis negaverunt.
 Christum venturum quibus per peccatum non fuerit, locutus sit sicut
 cum restrictione illa mentali, quae advenit illis adhaerentibus,
 nec a ipsi patribus est aliter, nec aliter perari potest. Solvuntur obiecta.

Solvuntur obiectiones

122.

Primo si Christus fuit praedestinatus, seu decretus antequam
 de cetero esset, etiam aliter non ac permisso peccati, et veritas
 eius peccati non fuerit, sed per se verum: quod est. Major est causa
 supposita ab adversa parte illi: per se factis libentis. si enim
 ad obsequium uno Christus dicitur esse magis dei invariabilis
 et uno peritque in causa ad hoc et dicitur, quos praedestinavit
 et praedestinavit per omnes fieri imaginem patris sui, ut sit ipse
 in omni in nullis partibus. Proverbum est in persona Christi
 dicitur. Christus posuit me in vestibus viri sapientis, antequam quicquam
 sciret a seipso. haec autem omnia dicuntur cum dicitur per
 deum, seu decretum antequam de cetero esset, etiam aliter
 alteris hanc adeoque in permisso peccati: quod est. Causa Christus
 fuit finis sui, per quem per se, quod totum universum et
 permisit ipsum in peccatum, ut esset de illo ad hab. et
 de cetero enim cum, per quem omnia, et per quem omnia, qui multos filios
 in gloria abduxerunt, auctoritate salutaris enim per passionem sustinuit.

Et ea illa una ad Corin. & oia vestra s̄, vos ante Chri
 Chiq̄ ante dei. s̄m in unicate. & dicitur s̄p̄. s̄. capy.
 ubi docet, Cuius finale iustificacōis postea ex gloria
 Chri: alqui finis prior in iustificatione operantis qua
 media: q̄o Chiq̄ fuit prior in iustificatione dei qua
 ac iustificacō nostra. Cetera q̄s creata, et dicitur fuit
 de creatis ante ista. q̄ si venit t̄i vanifet, om̄s peccatū
 ac deceptio nostra n̄ damp̄: q̄o pro responsione notanda
 q̄ licet in sensu real. Deus unico illar decretis de carnal oia
 ut gratia realer loq̄o n̄ de carnal unū p̄rig qua saltem
 p̄sonalē ac p̄sentialē cadente p̄p̄ia apud decretū
 & theolog. t̄i in hoc pro decretis reales unicos plures
 possibilēs ac signa rāōis utivocant inter se distinguunt
 quoru unū p̄p̄ia nostra s̄ p̄rig altero, p̄p̄ia
 ordine.

Porro ordine haru signoru aumat de sumendo eē ex his
 obis divina voluntas, seu ex diversis affectibus a Deo
 volentis diversaq̄ eoru inter se concessione, dependentia ac
 habitudine ad invicē, maxime verō ex habitudine illa, quam
 hab̄ inter se in ordine ad divina voluntas ordinante s̄m ad
 aliud, et volente unū p̄ter aliud, sive pot̄ig volente ut
 unū s̄t p̄ter aliud: ac p̄inde. Aliud rāōe nostra intelligi
 in divina voluntate eē p̄rig altero seu de carnal in p̄sonal signa
 rāōis. q̄o e rāōe s̄m alteris. Aliud verō p̄sential seu in
 p̄sential rāōe rāōis, q̄ e p̄ter aliud. Aliud s̄t aliud
 capite aliqd in sensu unū p̄ p̄rig altero in decretis divinis
 ip̄ q̄m s̄t unū p̄p̄ia alteri dignitacō, utiq̄ in a Deo
 magis appetit ac amat quā alteri.

Hoc precibus duplex intelligi potest Chrg in decretis antea
 alias creatas seu in priori signo cuius ad illas. mo flit
 in qm' deus existens aliam creaturam maxime in contemplatione
 et justificatione nostra ordinavit ad Christum hanc ad fine
 Cui saltem partialis ac mediatus et ad gloria illius hanc
 ad fine qm' id est in qm' id est Chrg tum nos tam alios creatas
 dignitate plurimum ante cedit, id est magis a Deo fuit
 appetitus et amatus. Jam vero ex nullo hoc Capite sequitur qd
 deus ita docere voluit Chrg, ut huius existens voluisset
 quantum peccat ac Remissio nostra in duplet, in enim ex
 uno Capite, quia apte videtur, ut mediis alijs ab operante
 suo ordinati ad certum fine, ut in si operans mediis illis
 non velle, in fine non velle, de quo licet non respectu alterius
 habeat rationem suam, in in id est a independens ab illo, sed
 ab eodem dependere et quidem in illis in executione in qm'
 ipsa potest dependere ab illo mediis, sed in in ratione
 operantis, in qm' debet finis ipse non intendere ab operante,
 nisi sicut velle de se. magis ex uno Capite, quia licet
 non sit dignus altero, deus qd unum magis aeterna et altum
 in sit, ut ita velle alium qd a dignis, ut in id est velle, nisi
 sicut velle alium magis dignum.

Aljs ex his patet responsio ad objectionem in hac re capitalem
 Quod enim nego magis a deo: si Chrg. fuit decretis antea
 de certis rebus illis alijs hanc et permissio peccati, si magis fuit
 decretis ante adhesionem semper hanc de hanc a modo in de
 pendencia illius in dicto decreto curio ab existens aliorum
 hanc ac permissio peccati se verificat omni peccati non
 existens fuit con: si fuit decretis ante anterioribus dicente
 solum velle finis Cui, quem ille habet respectu aliorum hanc ac

19

ante punctionem nullig curae. si adu primogenitibus sicut
omne dignitas et excellentia, posteriors testimonio solum
indicat quod Christus a Deo creatus et praedestinatus sit antequam
ulla curae actus pueretur, quod totum uel nos euerit.

Obij. 2. praeter Receptionem nulli alii dispensationis in
scriptis assignantur, ut apud Christus claris: eunt uel, ut nobis
uenerit gratia, ut hinc doctrina hinc exemplo ad oet
uirtute perfectione nos instrueret. quod Christus per hos fines
in scriptis assignantur non dicitur. Et dicitur: assignantur
sicut in fine accepti et a fine Receptionis nostra
sola de facto dependentes seu cum eade ex libera Dei
determinatione locuti, pro ut ostendimus ex scriptura uel
patet inter praedicta accepta Con: assignantur alii in fine
a quo inueni et cum fine Receptionis de facto in ita locuti
rege uol.

Obij. 3. em: pro aduersa sententia non parua stat et patet
auctoritas: quod art. 1. et 2. Irenaeus lib. 3. cap. 33. dicit: cum
praesulibus saluans. oportebat ut heretici in quod saluaretur. et Cyrillus
lib. 5. thesauri cap. 4. ait, Christus ante nos finis praedictus in
sententia ac punctione diuina. et Bernardus serm. 2. in salve Regina
dicit. per Christum, Christi quod mater totus mundus factus est. et Augustinus
lib. 1. de ciuitate dei cap. 22. docet, Scilicet magna
Miseria in Christo et Ecclesia in gloriam super eum in statu praesentia,
si hoc in illo permansisset. et Hubertus Danius lib. 13. in Mathaeo
causat absurdum esse dicere, quod peccatus fuerit dea ne sententia
in carnatione. haec autem omnia fauent aduersa sententia: quod. Et nego
art. ad praesentem illig. et ad testimonia et Irenaei Cyrilli et
Bernardi dicitur. In honore patere et dicitur in responsione
ad inuoluntatem, ubi ea dicitur in in praesentem ad praesentem sententia.

Hoc autem in parte nos falsum est, quia si Christus inanis deus
 fuit per nos pro redemptione in qua propter nos pro fine,
 si pro deo deus fuit propter nos pro qua Christus pro
 Quia hoc arguitur per hoc, quod cum pro voluerit gloriam pro
 qua Christus cum si ad verum gloriabantur hinc ante ois abas
 crearas super deus. Quia vero directa duplex colligi
 potest et dicitur nam uno quod si sermo sit de personis
 reali et ex natura sui talis inter volitione finis est mediorum, et
 negatur et dicitur quod qui vult ordinare vult pro fine
 qua media est inter hanc propter quod pro qua se voluita pro
 pro fine et media vult per actus plures inter se ordinatos con:
 sed pro nego Maj. Si vero sermo sit de personis rationis hinc
 est transmissio omnibus nego Minus. Sed presumptum, quod
 iuxta nos Christus non est ante redemptionem nostram duplex deus,
 ad rationem vero ad hanc dicitur, quod licet uno de capitulis dicitur propter
 redemptio nostra est deus in priori signo rationis qua deus
 in quo scilicet illa erat finis qui propter qua deus est Christus, in
 si malis alio de capitulo Christus dicitur est deus in priori
 signo rationis qua deus nostrum, in quo scilicet illa erat
 finis cui scilicet mediatum nostrum redemptionis. Sed in quod illa
 erat dignior et magis a deo amatum magisque cum ad dei
 gloriam gaudens qua cuncta alia curam.

Obiectum si Christus non venisset, non datus peccato sequitur. Quia
 bona aliquid mere occasionata: hoc est invariabile. Quia si Maj.
 sequitur illud est bonum mere occasionatum hoc est invariabile
 occasione peccati, ut si semper hoc peccati ponitur potest
 de facto cum potest sit in ratione solus peccati, sed cum pro
 se con: sequitur illud est bonum occasionatum illud, id est nec
 potest nec potest peccati nisi occasione peccati nec
 interabile pro se nego Maj.

Si ces. Regunt salte sua celsentia peccato debere
 Chan? ut pote sine quo n̄ est. R. dego segle, ut enim
 nec mediciq. sua arte, nec qualiscumq. reparata salute
 morbo d̄, ita neq. saluator n̄ ip̄ione sua peccato
 salutis d̄tributivo et iudiciale n̄ saluator merenti d̄
 esto sicut nosq. neq. peccata salute, ita peccatu' saluatoris
 n̄ ip̄ione procedat.

26. Si ces. idō Regunt item Chan debere et est posse gaudere de peccato
 nostro cog. sine hoc ip̄o n̄ haberet existentia, de qua b̄ ubiq.
 gaudet. q̄. R. nego item segle, quia licet Ch̄s gaudere possit
 de bono q̄ de nostro peccato d̄ gaudet, sed de sua existentia
 n̄ b̄ iusticia Regunt, q̄ gaudere tam possit de peccato, q̄ d̄
 occasio illiq. sicut quavis Reg gaudet de existentia peccati
 boni, n̄ b̄ iusticia gaudere pot. de peccato, licet em̄ gaudere
 n̄ possit dari sine peccato imo multo magis quā in carnā
 cum peccatu' ad existentia per se et ip̄o n̄ gaudere
 ad incarnationē vero salu' h̄ et n̄ per accidens.

29.

29. Si ces. Si peccatu' n̄ fup̄et. b̄ alii hoēs, cessat. q̄
 em̄ Ch̄s. q̄ Con: Deus plus amat Ch̄m quā alios hoēs
 q̄ h̄ voluisset aliorū non existentia, licet peccato n̄ existente
 multo magis voluisset existentia Ch̄i. R. nego Con: ad p̄ba
 item nego Con: licet enim peccato n̄ dato, Deus Ch̄m n̄
 voluisset, alios autē hoēs voluisset, b̄ de facto absolute
 incomparabiliter maiora bona voluit Ch̄m quā alii hoēs
 et in eodē magis sibi complacet et p̄ter absolute em̄ plus
 amat Ch̄m quā alios. possit em̄ q̄. art. p̄ba. Deus plus
 amat Ch̄m et p̄ter boni absolute ipsi voluit quā
 alios hoēs Con: em̄ et p̄ter boni eodē voluit gubernate
 pro excessus alii possibilibus quide, absolute b̄ n̄ possit
 nec potēdis nego.

Dices Salte si datus impet alii hoer n dato peccato de hoi q
 n' ostendit, magis amaret Deus hoer qua' Chri. hoc n' p' hoi
 cum amor dei ordinatq' se n' dicitur p'portionalit' bonitai
 amabiliori obloxi. qd' quia alius in eo casu Deus hoer
 alios p'atulis et Chri. q' d' ingrems. q' d' in. Maj. magis
 amaret alios hoer amore p'actico et effi'caciter imperante
 p'hectione rei con. amore em' p'culat'io p'isens in complacentia
 dei de p'p'itiae ac dignitae nem' nego. amorate p'culat'io
 totum et e' p'portionalit' bonitai ac dignitai obloxi, n' item
 n'p'io em' p'actico et e' p'portionalit', ita n'p'io, ut quo magis
 aliquid bonu' e', eo magis debeat amari amore imperante p'ductione
 Maj. nam Deus de facto avicula exilente magis amavit
 p'actice qua' innumeros angelos mere p'p'iles, quam vis longe
 major est dignitai angeloru' obloxi. i' dicitur ad q' d' in.
 di. Maj. p'atulis alios hoer Chri. n' ex in boni p'clat'io
 pure omip'va Chri. con. p'clat'io e' p'imat'iva, qua' videlicet
 alios hoer alioe main' merit'io ceperit qua' Chri. nego.

Dices Salte Deus magis amaret Chri. si ipse voluisset
 em' p'ne peccato quam si voluisset ipse et p'p'ortione peccati
 so pertinet ad dignitae Chri. ut querit a Deo analog' ei
 maiore amore, quo sperat amari. q' d' di. Maj. magis amaret
 Chri. ex p'ne boni ipsi. voluti absolute nego. et p'le boni
 e' d'ca voluti mere p'p'it'ate pro alio' t'ic'f'is pure
 p'p'it'at'io.

Obi. 6. Si Deus miraret Chri. se ut satisfaceret
 pro peccatis nostris si Chri. n' dicitur ad nos redi
 mendo a rellat'io. alioquin n' redimendo se ipse, ut p'ns
 eum n' mitteret, et sic de creatu' p'p'it'ari p'p'it'et
 con. e' absurdu'.

Quo est: n' e' inter vera, de solum ceteris paribus, quis enim
 dicit ipse centes ingente a Deo plus quam Magdalena sp. 3a
 n' l'enti Diligi.

Est q' si peccato n' dato Christus n' venisset h' peccatu' quid
 Cui moralis Cuius Christus venisset, adeo q' peccatu' fuit prior na
 ad Incarnatio, quia peccatu' manifest' fuit ad ponenda Incarnatio
 et quid n' ut est dependenter ab h'ae de quibus erat futurum.
 Alii q' Incarnatio fuit prior na ad peccatu' q' peccatu'
 n' fuit e' prior na ad Incarnatio, ne daretur multa na
 prioritas q' implicat. anq' q' Incarnatio fuit prior na ad
 Revelatio sui facta malis angelis antecederet ad illoru' peccatu'
 et revelatio h'ae erat prior na ad peccatu' angeloru', q' o
 nocebant se submittere Christo ipsi revelato, et peccatu' hoc
 angeloru' erat prior na ad tentatio ad q' adeo ad peccatu' Adami
 a malo angelo. Seducti, adeo q' a uno ad ultimu' Incarnatio
 fuit prior na ad peccatu' Adami. Et imo a multis solum
 transmitti et negari supponitur, multa in Cuius moralibus
 prioritas e' impossibile q' opposit' e'. Cum tunc malis fugere
 Angelis a Deo revelato, Incarnatio n' ut absolute
 futura de illu' ut possit, at q' e' e' q' ab inde, ut pariter
 se ostenderent ad exhibenda Deo h'oi Reverentia, cum
 quo p' sumeret naa sua: iuxta qua' Ratione Incarnatio
 n' ut absolute futura de ut possit, et ad summu' sub p'ntione
 futura fuit prior na ipsa revelatio fuerit et Adami
 peccatu' antecederet, quia si veru' e' veru' q' angelis
 revelata fuerit Incarnatio n' illu' ut possit, de ut absolute
 futura, hinc factu' est q' Incarnatio prior na
 fuerit ad revelatio scripta facta angelis

Quia licet deus non possit dicere ac revelare nisi verum, si non
 requirit, ut fieri videtur deus dicit ac revelat. Et verum proprio
 nomine, quam deus dicit ac revelat. Et per quodammodo, ut locutus
 ac revelat. Quia si causa et occasio veritatis obliuia, ita ut
 res in priori signo non dicitur in posteriori, autem verificetur,
 ubi patet in versione Ezechielica, ubi Christus dicitur
 hoc est ego meus, fecit, ut panis quiesceret in egypto Christi
 sui causavit veritatem sui veritatis, ac pater locutus illi
 fuit causa versionis et prior non qua veritas obliuia.
 Simili ratio ratione cum deus praevident quod si angelus
 revelaret futura incarnatione lehi, revelatio futura et occasio
 peccati Luciferi, atque adam et ipsius incarnatione, per quam
 verificetur revelatio, decessit revelare, incarnatione, pater
 peccati Luciferi et adam, et sic disponere tota serie
 ut incarnatione ponatur occasio peccati et in remedium
 illius. Et sic revelatio incarnatione non fuit facta, quia
 futura erat aliumque incarnatione ut esset de peccato revelata
 et propter revelatio fuit prior non ad incarnatione et in principio.

33

Si cesce hoc sequitur, quod Lucifer et adam ad peccandum non
 fuerunt liberi: quod autem per revelatio illa erat et posterius
 cum futura incarnatione, quia et posterius erat quod omnia
 et posterius concepit cum decessit permissio peccati ad incarnatione
 futura prae-supposito: sicut quod Lucifer et adam non fuerunt
 liberi tunc ipsa revelatio sibi facta impediret et non per
 significaret si non fuerunt liberi ad impediret peccati
 cum quo revelatio per se facta videtur et de alio permissio

Erat epulus coneca. Et nego illat, ad pbaco dicit, ant dvelao
 illa erat epulus coneca cum incarnato quidocumq; futura con-
 futura in remediū peccati ab ipsa revelao dependit, nego aut
 nam incarnas fieri pterat et alio fine, quā in remediū
 peccati, nec Deus hunc fine illis revelavit. unde nego imo con:
 op revelao incarnatois fuerit epulus coneca cum decreto peccati
 permissivo, quia sicut decernit sic fieri potuit in dolo a
 pectis media peccati et decreto peccati permissivo, quemvis
 igitur Lucifer et Adam et hypotesi revelaois non facte
 n fuerint liberi ad impedendū a saluificanda, quia in
 revelao pro ut in dolo facta fuit erat indifferens, ut cum
 peccato et nego peccati pingeret, sicut fuerant liberi
 ad peccandū sic erant liberi ad impedendū. Etia media
 et decreto peccati permissivo, atq; adeo in ad impedendū
 decreto incarnatois in remediū peccati futura.

37

Post q. Angeli boni ubi et Adam abierunt fide in
 Chrou em antedec ad oī peccatu. qd om si hoc n fuisse et
 secutu. In veniet Chro, quia fides illa n pmisset saluificari.
 Et trans: ant. nego con: quia licet fides illa n pmisset
 saluificari pmisset in in cetera, et revera n cessasset
 si peccatu n fuisse secutu, ego Deus incarnato in n
 revelasset.

35

Post ultimo incarnas fuit prior naa ad oīs grāas lapsus
 angeloru et adami pcedentes, quia oīs illas merito fuit
 Chro, et pterea eade grāa fuisse dote, licet peccatu
 n cessasset, qd ego Chro fuisse calget si peccatu n
 fuisse dote. Et trans: ant. qd ad omū modū, aliter qd
 eade grāa fuisse dote quodocumq; et si peccatu n fuisse trans.

Supponit data de peccato a simili christi et si peccatum fuerit, prout
 art. 2. an peccatum superior finis fuerit de illis peccatis
 originalis quae actualis
 articulus 2. ius

An in carnis principalior finis fuerit
 de letis peccati originalis quae actualis

Certum est christi de lacto venisse in per originale illud nec tunc
 per actualis per per utroque simul. quod et scriptura in
 usque ad dicitur. aliter est per peccata nostra et posuit
 dat in eo iniquitates eius nostras; uti per peccata peccata
 actualia, per iniquitates vero peccatum originale in eis
 ab eorum. In Joan: ino. sanguis christi emundat nos
 ab omni peccato. quod ante imo an principalis venisset
 originale. et an si solum originale fuerit in actualibus
 in venisset christi. Et an venisset, si fuerit actualis in
 sine originali.

39

Dicendum imo cum s. thoma et c. christi respicit
 venit per peccatum originale quae personale quod tunc
 dat, quia gravioris mali retinetur per se respicitur
 quae veniunt minoris mali: peccatum originale propter gravior
 malu finis quae personale! licet enim actualis saltem
 malum respectu nostri per maiora intensius ut pote
 voluae physice propria facta quae originale ut a nobis statim
 originale in simpliciter gravius tum quia inficit totum humanum
 genus per ante in statu philipho imo et hoc in cap. bonum
 gentibus divinis et emittit quae bonum unum in actu
 christi per se per quae mali totius gentis quae mali per
 particularium.

non quia originale ob relictu peccati fomite e radix eim actualium peccatorum.

Si condonari etiam illud peccatum originale fuisse datur sine 38 actualibus in christo namque. ita totos dicit. Hanc e. Chry. venit alium facere generantem qd generat, hinc autem quibus hinc etiam per se quod peccatum fuisse in posteris est impedire. Cum per originale totus generantem generat. qd adhuc verisimile est peccata actualia nulla fuisse.

Si condonari si ad id non peccasset propter illa posterorum peccata 39 phara, Chry. potius non verisimile. hanc dicitur: parat ut celam incerta, ut via aliquis potest potius definiri. Hanc in contextu imo, quia presentem de actu Adam peccati potius erat alligatum. Hanc e. Credo, quia pro vi presentis debet Chry. non verisimile in remedium peccatorum actualium, quae aliter sentit, qd quae fuerunt in futura. H. pro ut se mala radice peccati originali pullulant. Hanc e. Chry. plures cum s. August. et Gregorio putant Adamo non peccante posteris in quos confirmat et a qua si peccata preservandos fuisse, et certe ut alii consenti, sicut minor pars angelorum, si pauciores non graviter peccassent. quo casu cum v. nullus hominum non tam multi. Comphone itaque gerent, credibile e. si presentis. H. alta decreti Chry. non verisimile, quia sicut nota angelica si hunc in phibere salvare.

Aliter ino Chry. ubi s. Dionysio. Pro quibus Epila e. 240. refert s. Cyprio, dicit paratq. eim. Item pro salvandis hominibus pati, qd verisimile est non fuisse originale. H. nego cor. quam parata enim Chry. voluit ad quos in patrem, si pater vellet, non potest presentem Dei decretum fuisse ut eim non data culpa originali, Chry. ad patrem.

De originali peccato Quod pena peccati in hac vita
 esse afflictiones, mors et alia mala in hac vita eterna.
 Christus satisfecit rigaler pro originali peccato si erat nec
 agerebat, ut eadem, quae infantibus in Lyabo pena damni
 sustineant, cum quavis eius actio meritoria sufficeret.
 art. 4. an incarnatio facta sit ad satisfaciendum pro
 nobis et rigore iustitiae, et an de facto Christus ita
 satisfecit art. 4. et 5.

An Incarnatio facta sit ad satisfaciendum
 pro nobis et rigore Iustitiae et an
 de facto ita Christus
 Satisfecit.

Hac occasione quarunt aliqui in genere huius, an possit
 dari iustitia rigorosa deus inter et hoc. nos vero eorum 4. 5.
 qua dicitur in tractatu de iure iustitiae, supponimus
 posse absolute et deus hoc et hoc deo sic obligari pro
 supposito huius alterius quarum in particulari de Christo in
 quibus, an ille fuerit obligatus deo et iustitia rigorosa
 ad satisfaciendum ipsi pro nobis, et deo an satisfecit illis
 habuerit obligationem ad satisfaciendum non modo digna
 quomodo curget de omni et iustitia laet requiritur. Si autem
 deus fuerit et iustitia obligatus Christus ad satisfaciendum
 illis acceptanda.

Et ceterum ino. Ceterum de facto solus et iustitia
 rigorosa quibus obligatus. Sed ad satisfaciendum pronotum
 generalis. Ita hic cum fuerit. Dispositio. Sect. 5. ad. alij.
 quia de quibus aliorum. Quod est quod solus per
 fidei impione et consensu et acceptatione. Sed ultra se
 soluit hinc debitor ad satisfaciendum pro nobis. Quod
 ad hoc quibus et iustitia obligatus, quod enim quis per
 fidei impione et alium similem operibus et consensu et
 acceptatione cuiuslibet soluit se debitor loco illius qui
 si satisfacere poterit ad hoc obligaret et iustitia, hoc
 ipso enim ipse obligatus et iustitia. autem vult per
 colligere et scriptura. Si enim Eternitatis et gratia
 gratia fidei futuris ne obliviscatur autem enim pro te ad pal.
 que locum repository de christo explicans ad habere et
 ait aply. melioris testamenti sponsor factus est Jesus
 et ad habere in allegans verba per amptis per 39
 ait de christo. Deo in gratia sua et dicit. hostia et
 oblatio nobis, Ceterum autem aply mibi. Holo cantonata
 pro peccato et tibi placuerunt, si. dicit ecce venio in
 Capite libri scriptura est de me, ut faciat. Ceterum vult
 tua. quibus verbis iudicari vult factus quod Ceterum in
 ino per adventu iustitiam cum Ceterum inquit de iudicando
 genere humanum. hinc enim Ceterum 503 dicit. possit in eo
 Ceterum iniquitas sua non habet, iniquitates nostras ipse portavit.

Quod si alia ratio magis proprie verificatur, quae quatenus
 Christus suscepit in se onus seu obligationem pro nostris
 peccatis satisfaciendi, et unde et Christus in Scripturis
 saepe nostra peccata vocat sua, ut cum psal. vii. ait:
 Deus meus quare me dereliquisti, et longe a salute
 mea verba delictorum meorum, in qua locum August. quomodo
 ait delictorum. Cum de illo oritur sit, qui peccatum
 non fecit, quod dicit meorum delictorum nisi quia pro
 delictis nostris ipse peccat et delicta nostra sua delicta
 fecit, iustitia sua nostras iniustitias faceret. ergo. quod
 quia huiusmodi satisfaciendi pro nobis videtur Christus
 magis esse gloriosus, cum es gloriosior sit Christus, quo
 et moleres plurimum vultum illa facta est.

Dicendum est satisfactio Christi habuit per conditiones
 ad satisfactionem et iustitiam rigorosa requisitas. ita auctores
 pro gelus. citati. Haec est gloria et aequalis illa fuit debito
 huius peccatis nostris, imo et superabundans, ubi alibi cum
 cor et certa dicunt, et nulla alia ostendi et quatenus ad satisfaciendum
 et rigore iustitiae requisita, quae si quaeratur, non Christi satis-
 factio, ubi et iustitiae obsequia. potest, ubi iustitiae
 illa referuntur.

Dicendum est plerumque in deus fuit et iustitiae obligatus Christus, et quod
 ut huius satisfactio acceptaret. ita idem auctores aliter
 alii quae varii: aliosque univocum negantes, quod deus huius
 obligari potest et iustitiae rigorosa. Haec autem est, quia oblig
 acceptas satisfactionis deus Christus promissis, et velle pro
 nobis satis facere: promissis autem aliter facta sub conditione
 onerosa et ab eo impleta ad hunc obligat iustitiae rigorosa
 in promittente: ergo alii: potest.

Dicebat An Chry. sine iustis se obligant pro nobis
 in n. aia pluit libere obligare pro nobis, satis faciendi
 quaerit quale nos alias non sumus. Ede iudiciorum illa
 illud obligat sine se suscepit, quod aliter non verba illa pro quo
 proinde nos n. non sumus obligare iustis, satisfaciendi
 et sic quod pro nos sine peccatis, cum talis, satis factis nobis
 fuerit impossibile, ad impossibile autem nemo obligatur: quod per
 Chry. An ego de peccatis: n. alia libere se obligat qua
 quale n. non sumus, si videri nobis quibus sufficiens ad
 praestanda satisfactio peccatis nostris, et postionata con
 quaerit quale nos de facto libere absolute nego An: n. se
 quod nos de facto n. non sumus absolute obligat in libere ad
 satisfaciendum quibus pro nobis peccatis, unde liberat
 quod vult ad tale satisfactio sufficiens nobis de
 fuerit quod si hoc in nos non sumus, nos quoque ad tale satis
 factio sufficiens obligati, quare alicuius est Chry. in qua
 de iustis pro nobis dicit se obligat ad faciendum, et quod
 nos obligati quibus et iustitia, si ad in nostra fuerit
 poterit.

Obtendo Iustitia e virtus ad alterum, et nemo se coercere
 Iustitia e se ipsa. quod Chry. n. sunt et se iustitia obligat
 ad satisfaciendum deo, quia ipsemet erat deus. ne
 sufficit dicere, cum talis se considerat n. parte et
 iustitia e: ideoque talis his obligari potest et iustitia
 proa enim e, qua se n. n. ha. dua ista persona per peccatum
 erat offensa. id est tres, ita omniaque libere erat satisfaci
 endum et de facto omnibus illis quibus satisfactio talis
 adeo Chry. in satisfactio proa sua persona, n. ante in
 Iustitia, quia alias iustitia coercit per se, quod per in se.

Chiq illi, qua erant quae humanitatis ipsis quatenus erant
provisae ad alia, si satisfecit sibi ipsis quae non sunt, penitus sibi
fuit petto aut paulo proxiimo, quae ipsis irrogata est ab
alio homine, si illi homo, qui et ipsis per se esse iurata, erat
offensus.

23

patris in mala parte et dicitur homo in ista dicitur iustitia rigorosa
inter patrem et filium: quod Chiq saltem in ista ex iustitia
rigorosa se obligat patri ad satiationem, ipsis pro nobis
negotio aut. uterque iustus et dicitur: si ista inter illos dicitur iustitia
rigorosa provisae de utroque paternitatis et filiarum con. require
de illo alio utroque negotio, et provisae de utroque paternitatis et
filiarum non potest inter eos dicitur iustitia rigorosa, quia in ista
pater et filius quotales, ad se invicem habent eandem paternitatis ac
filiarum non est rigorosa, eorum non est dependens ab eorum benevolentia,
merentibus etiam, una nullo aliam non est obligatum, ea
aliam in utroque non est haud dubie, in inter patrem et filium dicitur
iustitia rigorosa, quae pater non adversus filium et vice versa
dicitur liberam, in ista rigorosa ad aliquam negotio, ut legem
epos, bona aliqua fortuna, bona famam et aliam non est habere
voluntate ac perpetua velle in ista ipsis tribuenda non est dandi.

Chiq q. satisfactio christi est libera, non impel ipsis liberam
ad hanc illi si ea iustitia obligat: non est in se ad hanc
obligare. In ista, quia christus fuit in peccatis, ut alibi dicitur et
quod non fuit liber ad peccandum, peccasset autem si ista
obligat iustitia ad satisfaciendum pro nobis hoc non fuit
quod ista haec obligat non fuit liber ad satisfaciendum. In
dicitur: Maj: satisfactio est est christi libera saltem mediate, de no
minative ac in sua causa con. est immediate, forte ac in ista
negotio Maj: licet enim nostra actiones, est ista non fuit forte et
immediate libera, de nomine in se, neque istam venit ab actu
alio negotio nobis immediate libero, a quo dicitur illa
efficiantur impereant, nam ipsa de nominatim libera saltem
mediate ac in sua causa. si igitur non licet satisfactio
aliqua christi ista obligat iustitia non fuerit
immediate ac forte libera, in fuit libera saltem
immediate de nominative et in sua causa, si licet in ipso

34

pacto liberum cum Deo iusto, quo Christus se obligavit
 pro peccatis facienda, quod quis non in seipso et in sua memoria
 lingua in virtute sua existens in actione illa facit
 factoria influat non minus, quae in actibus nostris exterioribus
 influat actibus interioribus, a quo illi imperantur in
 quibus est, ut nihilominus talis actus sit meritorius et
 talis factoria saltem si causa illa fuit posita liberum ob
 ipso operante et cum praevisione ac intentione
 alicuius affectus nostris illa facienda. Per transitum
 Singulis namque nego. et dicitur: si non fuerit qui liberat, si
 Christus se ad aliquam satisfactionem determinate acceptam
 obligaret transitum si tunc inter terminatos se obligaret
 ad aliquam nego. si et con. si enim Christus tunc se
 obligavit uti potuit se obligare ad peccata satisfactionem
 non vero quo ad modum, ut si se obligavit ad ponendam
 aliquam eiusdem satisfactionem aequali nostris peccatis
 non tunc determinata de patiendis et moriendis pro nobis,
 si licet nostris obvenit praestare aliquam satisfactionem
 tunc fuit liber, ut hoc in illo modo pro nobis satisfaceret.
 pro cum quavis ipsius actus honesta fuerit aequalis
 nostris peccatis et sufficiens ad satisfaciendum nostris,
 hinc potuit ad nullam earum determinate accepta fuit
 obligatus, ita ad quodlibet earum determinate accepta fuit
 fuit liber, et tunc habuit recte aliquam viam, ut
 per aliquam actionem satisfaceret. quod si vero
 obligavit se ad satisfaciendum per certas aliquas
 actiones, puta per passionem et nubes Crucis, tunc
 hanc obligationem adfuerunt haec ipsi immo iuste ac
 fuisse liberum, nisi forte eorum, quatenus ad hunc
 liberum fuit ad ponendas illas cum tanta intentione
 charitatis et hoc potius tempore quam alio.

Act 7. quia rda gelu: inter alias portiones ad satis factione 55
 quia et ex iudicia lali requiritur em ut fiat ab ipso appendente
 quia alias offensus n tenet acceptare: si chiq n fuit
 offensus, si offensus: qd n psumit pro nobis satisficere pigne.
 R nego Maj inter pignora, quia satis factis pigna fieri em
 et per fidei iussore, qui si qd dntu fuit cum pignori creditoris
 et ab eode acceptatq, n p. si aliud p desit, satisfactis ab
 ipso praestita recurari, unde rae Majon addita qd
 alias satisfactioe, offensus n tenet acceptare pascendo
 a pacto quo ante eode iam aliud pro fidei iussore acceptavit
 con. ppposito lali pacto nego.

Act 8. satisfactioe pigna et ex iudicia lali requiritur hae 56.
 em pignora ut fiat n ex acceptis bonis ab ipso cred. lora p
 ee aliud r hōrū, quia p creditor ex pns bonis debitoris est
 ee quo hic soluat, qd quada collusio nec debitor satis
 facit pigne. Id pign creditor gratuito debitu remittit
 atq chiq n pntal satisficere Deo ee bonis n acceptis
 et Deo, cum et ipso ora a Deo accepit: qd. R dii: Maj requirit
 ut fiat ee bonis n acceptis adaequatis a solo creditore ranssal.
 requirit, ut fiat ee bonis nullo modo acceptis a creditore
 nego Maj. Licet chiq de i pns acty bonos, per quos pro
 nobis satis fecit, accepit em a Deo, hō n accepit illosa
 Deo solo Inqua n caa adaequata, p pntal illos em pnt
 in qm et ipse fuit caa inadaequata illoru. Et quidem ita in
 corpore iudicari, ut libret antecederet libera potestae illos n
 elicendi n n elicendi: hoc vero tam ppposuit ad satisficere
 per illos pro nobis qua ppposuit, si debitor bona a solo
 creditore accepit, p hō tam libetate illi pro ut placuerit
 utendi.

57

57. §. requiritur item ut satisfactio fiat in bonis ipsius
 creditoris, & a aliis, & hinc si placet satisfactio non
 et bonis ipsius Dei, cum sit actus satisfactorius Christi fuerit
 sub dominio proprio Dei, atque adeo inter ipsius dona. &
 ferentur in eis: Major requiritur ut satisfactio non fiat in
 bonis creditoris, tunc et nullo modo placet dominio ipsius
 in debitoris, trans: requiritur ut fiat in bonis, quod
 nullo modo est ipsius creditoris, nego Major. Satis igitur quod
 actus Christi in oppositione ad seipsum fuerit sub
 dominio proprio, in eo tunc, ubi quilibet aliquos, & domi-
 nium ipsum actum liberorum! Siquis actus Christi fuerit
 quidem bona Dei qui erat creditor, at non tunc, & in Christi
 loco non erat debitor, unde non est, tunc non per illos fuerit
 igitur satisfactio et iustitia!

58

58. §. quo requiritur prout ea ut fiat in bonis, & aliunde
 debitis creditori, atque tunc actus Christi erant aliunde debiti.
 Deo, puta titulo proprio domini prout tunc quod & hinc:
 Major requiritur ut fiat in bonis, & aliunde debitis prout
 creditori trans: requiritur ut fiat in bonis, & aliunde debitis
 debitis aliunde creditori nego Major. Hec tunc actus Christi
 Deo sunt debiti remote, et ratiocalem Christi actus, imo, in quibus
 illos exigere potest in se aliis titulis, si fuerint aliunde
 debiti prout, fassit et in actu Deo, in quibus ipse Deus non voluit
 aliunde, & alio se titulo actus illos exigere, quare nihilominus
 sunt Christi per illos satisfactio prout non et iustitia.

59

59. §. ad satisfactioem magna & publica requiritur ut in
 gratia creditoris. & satisfactio Christi in gratia publici
 gratia Dei, qua ipse non ipsum Christum, qua curam habuit
 Deo prout et non voluit actus illos alio titulo, ad ipse
 exigere, & tunc ex pacto se obligavit ad eos in

satisfactione pro nostris peccatis accipiendos: qd si nego. hujusmodi
 et dicitur requiritur ut si dicitur ulla gratia creditoris omnia ad eam
 solutionem et satisfactionem ne nego sequente trans. etiam qd satis
 factio nihil gratia creditoris sequente portis ne si reale
 operis satisfactorii et supplet defectu dignitatis et aequalitatis
 cum debito ut si quis dicitur Centum et creditor dicitur quinquaginta
 velut isdem ultro se gtonley, tunc per hanc solutionem si censet
 satisfieri dignos et se iustitia nisi illud quo ad aequalitatis debiti
 pars vero altera censet qualitate se gtonate. al vero qd satis
 factio nihil solus alia gratia creditoris antecedente solutionem
 debito alias aequalis, si per hoc dicitur se gtonate et se iustitia
 talis. si enim si creditor debenti Centum vel mutuos
 alios centum se quibus hic facere possit questu, nihil obest hoc
 gratia creditoris, quo minus se questu tam facto utrumq; debitor
 solvens ad aequalitatis satisficere censet qd igne et se iustitia
 quare licet seus antedentes ad satisficere a contenta
 et ipsi et nobis fecerit maxima gratia, qd et aliud mirabit et
 fides iustitia et iustitia, et gtonate in se obligaverit ad accep
 tando ab illo satisficere si posuerit aliqua debito nostro
 aequalis, hoc in nihil obest, quo minus satisficere ille
 puerit et se de facto questu qd igne et se iustitia modo alius
 debito aequalis fuerit et dignior, ubi res se quib, nec alia
 portis sequent.

60.

Dices illa satisficere si e gtonate et se iustitia qua tam
 supponit contenta gratia et se iustitia per peccatus gtonate
 satisficere cui supponebat tam gratia contenta et se iustitia
 per peccatus gtonate quia inter alia debita per peccatus
 abstracta erat meritum, ut nobis non daretur exemplum, et hoc
 debito satisficere qui supponebat tam portis et contenta, qd
 si dicitur. Illa satisficere si e gtonate et se iustitia
 qua tam supponit contenta gratia et se iustitia et se iustitia
 in se peccatis et offensa transcat.

Non gelulivivi peccati et offensa nego Maji n' obstante
 q' mihi fuerit gratis Remptor, respiciat tñ totum ad huc
 peccatum et offensa, cum adhuc maneamus peccatores
 n' mihi qe ante unde nihil obest, quo magis pro toto actu
 peccato Chas satisfecerit qd' q' nec et ee in istis ad hoc
 Chironi ad sta' Redet. qd' nec merito seu debito Caroni
 Remptore et fuerit pars gelulivivi peccati et offensa, nec
 em' permissione Remptoris fuerit gratis et obedi. quia
 aliud e' debitum Caroni Chas aliud e' Caronia ipsa. Caron
 tra soluta e' potius per impione Chri, n' vero debitum illo
 Caroni seu indignitas ad psona ad libentem Chas Remptore
 sed pro hoc debito et indignitate inul ipse Chas satisfecerit
 dat' q. gratia s. gelu. si. tam ex iustitia tenet accepta
 satisfactio Chri, legi. qd' n' p' mag' iustificati gratis, qd'
 enim dat' ee debito iustitia n' dat' gratis. sed teste
 aplo ad Roaor' iustificati p' mag' gratis. qd'. Quod est in
 quia et Chas ipse gratis nobis dat' e' in Remptore,
 et gratis em' eiusde merito ac satisfactio nobis appli
 cat. Quod magis ad sta' dicit. qd' q' p' ee debito iustitia
 n' supponente quat' n' dat' gratis. con. qd' q' p' ee
 debito iustitia q' p' supponente q' d' ad nego. nam em'
 beato q' p' iustitia gratis seu ee gratia dei, quoniam
 debeat' ipis ee iustitia, quia s' p' iustitia iustitia
 in gratia ante cedente fundatur et
 dat' nulli. gratia s. gelu. si. Chas dicto modo pro
 nobis satisfecerit ee iustitia legi q' per illig' satis
 factioe om' non peccato tollant' potius ee. supponente
 p' p' p' p' qd' o' alio modo huc ipsius satis factioe
 p' p' p' p' ut p' nullu' in hoc peccato p' p' p'

ca

Populi perversa. Sola e falsa. qd. Maj: p[er] peccatu[m] q[ui]bus
 habet sine moribus in nobis p[er]verens mota ea, qua
 contra tradi solent in tract. de peccatis, aliud n[on] e[st] quam
 peccatu[m] actuale. p[ro]latu[m] q[ui]bus una dem[onstratio] negat
 satisfactoris p[ro]p[ri]a, et gratia[m] p[ro]parat[i]o[n]is, et p[er]terem
 ipsa negat p[ro]p[ri]a satisfactoris e[st] p[er] q[ui]bus p[er] peccatu[m]
 h[ab]ituale. qd. per illud forte tam de p[er]p[et]rat[i]o[n]e tollit
 peccatu[m] h[ab]ituale, per q[ui] ita tollit d[icitu]r negat. quia ad
 destructione[m] totius sufficit quatuor ablat[i]o cuiuscunq[ue] dem[onstratio]
 p[er]is. aliquid negat p[ro]p[ri]a satisfactoris p[ro] nobis peccatis
 tollit forte ac p[er]p[et]rat[i]o[n]e p[er] ipsa[m] satisfactoris
 p[ro]p[ri]a p[ro] nobis facta. qd. tollit em[en]d[ation]e[m] h[ab]ituale
 A nego Maj: ad p[ro]p[ri]a. qd. qd. peccatu[m] h[ab]ituale p[ro]hiberi
 dicitur per negat[i]o[n]e[m] p[ro]p[ri]a satisfactoris, intelligat
 satisfactoris p[ro]p[ri]a p[er] ipsa[m] peccatu[m] p[er] p[er]p[et]rat[i]o[n]e
 moralis p[ro]p[ri]a et quide[m] a remote[m] illu[m] et in actu immo, qd
 em[en]d[ation]e[m] et in actu p[er]p[et]rat[i]o[n]e, satisfactoris autem Christi n[on] e[st] p[ro]p[ri]a
 nostra, moralis autem nostra p[er]p[et]rat[i]o[n]e et in actu p[er]p[et]rat[i]o[n]e
 n[on] e[st] p[er]p[et]rat[i]o[n]e p[ro]p[ri]a, qd. immo fit talis p[er] certa applicat[i]o[n]e
 h[ab]ituale p[ro]p[ri]a p[er] qua[m] Deus satisfactoris Christi p[ro]
 nobis se acceptaturu[m] p[ro]mittit. quare per sola[m] satisfactoris
 Christi n[on] dum tollit negat[i]o[n]e[m] p[ro]p[ri]a satisfactoris adeoq[ue]
 nec ipsu[m] peccatu[m] h[ab]ituale, qd. ad hoc em[en]d[ation]e[m] certa
 applicat[i]o[n]e, p[er]p[et]rat[i]o[n]e p[er]p[et]rat[i]o[n]e, actus Charitatis, qd. q[ui]a cum
 n[on] dicitur respectu[m] o[mn]iu[m] peccatoru[m] nec p[er]p[et]rat[i]o[n]e p[er]
 satisfactoris Christi nec p[er]p[et]rat[i]o[n]e nec o[mn]ia o[mn]ia h[ab]ituale peccata
 tollunt. q[ui]bus de ca[us]a moralis. Live meritoria p[er]
 carnalis.